

NIGHT WORLD

Nº 3

bájolók

finep
selection

L. J. SMITH

L. J. Smith

NIGHT WORLD^{Nº 3}
BÁJOLÓK

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Köszönet Maurice Ogdennek

1. FEJEZET

„KICSAPÁS!”
Ez az egyik legrémisztőbb szó egy középiskolás számára, s most, miközben a nagyanja kocsija az iskolához közeledett, éppen ez járt Thea Harman fejében.

– Ez az utolsó esélyetek! Tudjátok, ugye? – szólt hátra Harman nagymama az anyósületről. Amíg a sofőr a járda mellé állt, folytatta:

– Nem tudom, miért rúgtak ki az előző iskolátokból, nem is akarom tudni, de ha itt a legcsekélyebb probléma is lesz, én feladom, és visszaküldelek benneteket Ursula nénétekhez! Azt pedig nem akarjátok, igaz?

Thea élénken rázta a fejét.

Ursula néni háza, amit Zárdának neveztek, szürke erőd volt egy sivár hegytetőn. Kőfalak mindenütt, gyászos hangulat – és maga Ursula néni, aki pengevékonyra szorított szájjal figyel minden mozgalmat. Thea inkább meghalt volna, minthogy odamenjen.

Mellette a hátsó ülésen unokanővére, Blaise is a fejét rázta – de Thea jobban ismerte annál, hogysem figyelmet remélt volna tőle. Neki magának is nehezebb esett a koncentráció. Szédült és nagyon szétszórt volt, mintha egy része még mindig New Hampshire-ben,

az előző igazgató irodájában lenne. Most is látta a férfi arckifejezését, amiből tudhatta, hogy őt és Blaise-t kicsapják – ismét.

Ám ez minden eddiginél rosszabb volt. Nem tudta elfelejteni az ablakon túl piros-kék fénnel villódzó rendőrautó lámpáját, a zeneterem elszenesedett maradványaiból szivárgó füstöt, sem azt, ahogy Randy Marik sírt, amikor a rendőrök elvezetik a fogdába.

És nem felejthette el, ahogy Blaise mosolygott: diadalmasan, mintha ez az egész csak játék lett volna.

Thea oldalról unokanővérére pillantott.

Blaise gyönyörű volt – halálosan gyönyörű, amiről nem tehetett. Ezt a hatást részben parázsló sűrű szemének és koromfekete hajának köszönhette. Annnyira különbözött Thea lány szőkeségétől, mint ahogyan különbözik az éjszaka a nappaltól. Mindig Blaise szépsége miatt kerültek bajba, Thea mégsem tudta nem szeretni az unokanővérét.

Különben is testvéreként nevelkedtek, és a nővéri köteléknél nem létezik erősebb kötelék... egy boszorkány számára.

Nem zárathatjuk ki magunkat megint! Az nem lehet! Tudom, hogy most az jár az eszedben, hogy te bizony újra és újra megteheted, és a jó öreg Thea úgyis veled tart – de most az egyszer tévedsz! Ezúttal meg kell hogy állítsalak!

– Ennyi! – zárta le a nevelésüket váratlanul a Nagyi. – Ne keveredjtek semmibe október végéig, mert akkor nagyon megbánjátok! Na, kiszállás! – Botjával a sofőrülés fejtámlájára ütött: – Haza, Tobias!

A sofőr – göndör hajú, egyetemista korú fiatalember – arcán azzal a kába és elgyötört kifejezéssel, amely néhány nap után már a Nagyi összes famulusára kiült, a sebváltó felé nyúlva azt mormolta: – Igenis, Nagyasszony!

Thea megragadta az ajtónyitót, és gyorsan kicsusszant a kocsiból. Blaise igyekezett utána.

Az ősrégi Lincoln Continental elhajtott, otthagya Theát és Blaise-t a meleg nevadai napsütésben a kétemeletes téglalapú-együttes előtt. „Lake Mead Középiskola.”

Thea hunyorított egyet-kettőt, próbálta munkára készíteni az agyát. Aztán fenyegető tekintettel az unokanővérehez fordult:

– Fogadd meg, hogy nem fogod ugyanazt csinálni itt is!

Blaise nevetett. – Soha nem csinálom ugyanazt a dolgot kétszer!

– Tudod, mire gondolok!

Blaise összeszorította a száját és lehajolt, hogy megigazítsa a csizmája szárát. – Azt hiszem, a Nagy egy kissé túllihegte a leckéztetést, nem? És biztosan van valami, amit nem mondott el nekünk! Vajon mit akart azzal, hogy „a hónap végéig”? – Kiegyenesedett, hátravette sörényszerű, fekete haját, és kedvesen elmosolyodott. – Mellesleg nem kellene bemennünk a titkárságra, hogy megkapjuk az órarendünket?

– Válaszolnál a kérdésemre?

– Kérdeztél valamit?

Thea behunyta a szemét. – Blaise, lassan kifogyunk a rokonainkból. Ha ez még egyszer megtörténik...! Tényleg a Zárdába akarsz menni?

Most először unokatestvére arca is elkomorodott. Aztán megrántotta a vállát, amitől rubinvörös, bő ingén hullámok futottak végig. – Jobb lesz, ha sietünk. Nehogy máris elkéssünk!

– Menj előre! – utasította fáradtan Thea. Nézte, ahogyan a lány elvonul, azzal a csípőmozgással, amit a Blaise márkanév diktált.

Thea megszemlélte az épületek boltíves kapubejáróit, a rózsaszínre vakolt falakat, és mélyet sóhajtott. Tudta, hogy mi vár rá: megint

egy évig együtt fog élni *velük*, hallgatagon jár majd a folyosókon, mialatt tudja, hogy mindenkitől különbözik itt; ugyanakkor nagy odafigyeléssel és szakértelemmel megjátssza, hogy ugyanolyan, mint *ők*.

Ez persze nem nehéz, hiszen az emberek nem nagyon okosak – mindazonáltal bizonyos koncentrációt igényel.

Éppen elindult volna a titkárság felé, amikor éles kiáltásokat hallott. Diákok csoportosultak a parkoló szélén.

– Ne nyúlj hozzá!

– Öld meg!

Thea odasétált a csoporthoz; igyekezett észrevétlen maradni. De aztán meglátta, mi van a járda mellett, és tett még három riadt lépést, hogy jobban szemügyre vehesse.

„Ó, de gyönyörű...! Hosszú, erős test... széles fej... és a farkok végén a gyorsan rezgő szarugyűrűk...” Olyan zajt keltett velük, mint amikor a fedő alól szökik a gőz, vagy amikor dinnyemagokat rázogatnak.

A kígyó olajzöld színű volt, a hátát végig széles rombuszok mintázták. Pofáján a pikkelyek fénylőnek, majdnem nedvesnek látszottak. Sebesen öltögette fekete nyelvét.

Egy kő süvített el mellette, és a kígyó mellett ért földet, kis porfelhőt kavarva.

Thea felnézett. Az ijedtnek, ugyanakkor győzelemittasnak látszó rövidnadrágos fiú sietve hátrált.

– Ne csináld! – szólt rá valaki.

– Szerezz egy botot! – javasolta egy másik.

– Ne menj közel hozzá!

– Öld meg!

Újabb kő repült a kígyó felé.

A Thea körül állók arcán nem gonoszság látszott. A szemükben kíváncsiság, vagy félelem, vagy valami undorral vegyes csodálat tükröződött.

Egy vörös hajú fiú szaladt oda egy villás faággal. A kezek kövekért nyúltak...

„Nem hagyhatom! – töprengett Thea. – A csörgőkígyók voltaképpen törekeny lények – a gerincük nagyon sérülékeny. Ezek a gyerekek, ha nem is szándékosan, de megölhetik!”

Arról nem is szólva, hogy eközben néhányukat meg is marhatja. De nem volt nála semmi: sem jáspis a méreg ellen, sem orbáncfű az agy megnyugtatóására.

Mindegy, valamit tennie kell! A vörös hajú fiú úgy körözött az ággal, mint a szúrásra kedvező pillanatot váró vívó. Körülötte a gyerekek hol őt biztatták, hol a kígyót ijesztgették. A hulló felfújta a testét, kétágú nyelve olyan gyorsan járt fel és le, hogy Thea szeme nem is tudta követni. Megőrijtették.

Ekkor ledobta a hátizsákját, és a vörös hajú fiú elé szökkent. Láta a meglepetését, hallotta, hogy néhányan sikítanak, de megpróbálta mindezt kizárni. Másra kellett összpontosítania. „Remélem, meg tudom csinálni...”

A kígyótól úgy harminc centire letérdelt.

A hulló harci pozíciót vett fel. Mellrészét S alakú spirálba emelte, a fejét és a nyakát úgy tartotta, mint egy mérgezett dárdát. Senki és semmi nem támadhat gyorsabban, mint egy kígyó ebből a testhelyzetből.

„Lassan... nyugodtan...” – gondolta Thea, miközben a sárga szempár keskeny, macskáéhoz hasonló pupilláiba nézett. Lassan fel emelte a kezét, tenyerét a kígyó felé fordítva.

Mögötte izgatottan morajlott a csoport.

A kígyó levegőt vett és éles, sziszegő hangot adott ki. Thea lassan lélegzett, arra törekedett, hogy békét sugározzon.

Most, vajon, ki tudna neki segíteni? Csakis a saját oltalmazója, aki a legközelebb áll a szívéhez: az ősi Kréta istennője, Eileithyia, az állatok anyja.¹

Eileithyia, Vadak Úrnője, kérlek, mondd ennek a szegény párának, hogy nyugodjon meg! Segíts nekem, hogy belelássak kicsiny kígyószívébe, hogy tudjam, mit kell tennem!

És akkor megtörtént a csodálatos átalakulás, amit még Thea sem értett: egy része kígyóvá lett. Lényének határai furcsán elhomályosultak – önmaga volt, ugyanakkor ott tekergett a meleg földön, mérgesen, ingerülten és eltökélten, hogy visszajut a biztonságot nyújtó kreozotcserjék közé. Nemrég tizenegy utódnak adott életet, és még nem egészen épült fel ebből az élményből. Most meg ezek a nagy, meleg vérű, gyorsan mozgó teremtmények körülzárják...!

Nagy – élő – lények... túl közel vannak... A fenyegető jelzéseimet nem veszik komolyan... Jobb lesz, ha megmarom őket!

A kígyó csak két szabályt ismert az olyan állatokkal illetően, amelyek nem szolgálnak táplálékkul. Egy: rázd a farkad, amíg el nem mennek, és nem lépnek rád. Kettő: ha nem mennek el, csapj le!

Thea – mint önmaga – szilárdan tartotta a kezét, és megpróbálta bevinni az új gondolatot a hulló kicsi agyába: *Szagolj meg! Ízlelj meg! Nincs emberszagom! Hellewise lánya vagyok!*

A kígyó nyelve végigsöpört a tenyerén. Nyelvvégei annyira vékonyak és finomak voltak, hogy alig érezte a bőrén az érintést.

Azt viszont érezte, hogy a kígyó már nincsriadókészültségben; feszültsége felengedett, és készen áll a visszavonulásra. Már ráfigyelt,

---

¹ A mίνosz (krétai) kultúra istennője; a későbbi görög mitológiában Eileithüia néven már csak a szülés istennője: a vadak úrnője szerepét átvette Artemis.

s a következő pillanatban, amikor azt mondja neki, hogy tűnjön el, hallgatott volna rá...

Ám ekkor újabb morajlást hallott a háta mögött.

– Itt van Eric!

– Hé! Eric! Csörgőkígyó!

„Kizárni!” – parancsolt magára Thea.

Az új hang távoli volt, de egyre közeledett. – Srácok, hagyjátok békén! Valószínűleg csak egy bikasikló.

Rögtön felharsant az izgott tiltakozás. Thea érezte, hogy gyöngül a kapcsolat. *Összpontosíts!*

De senki sem tudott volna koncentrálni abban a helyzetben, ami ezután következett. Gyors léptek közeledtek, aztán egy fiú árnyéka esett rá, és hallotta a meglepetést a hangjában:

– Mojave csörgőkígyó!

Aztán egy ütést érzett, és valami félreröpítette. Annyira gyorsan történt, hogy még megfordulni sem volt ideje. A karjára esett, nagyon fájt, és elvesztette a kapcsolatot a kígyóval. Amikor arrafelé nézett, amerről az ütés érte, már csak a pikkelyes olajzöld fejet látta, amint követhetetlenül gyorsan előrelendül, nagyra – döbbenetesen nagyra – tátott állkapoccsal, és méregfogai belemélyednek annak a farmernadrágos fiúnak a lábikrájába, aki félrelökte Theát.

2. FEJEZET

A DIÁKOK CSOPORTJÁN ELURALKODOTT A PÁNİK.

Minden gyorsan, szinte egyszerre történt, Thea nem is tudta szétválasztani az őt ért benyomásokat. A gyerekek egy része fel-alá rohangált, a többiek sikítottak.

- Hívd a 9-1-1-et!
- Megmarta Ericet!
- Mondtam, hogy öld meg!

A vörös hajú fiú a kígyó felé döfködött a botjával. A többi fiú szét-szaladt, köveket kerestek. A nézőközönség vad csöcselékké vált...

A kígyó farka vadul csörgött, s közben fenyegetően sziszegett. Valósággal őrjöngött, készen arra, hogy bármelyik pillanatban újra lecsapjon – és Thea nem tehetett semmit.

– Hé! – Eric kiáltott, az a fiú, akit megmarta a kígyó. – Srácok, higadjatok le! Josh, add ide azt! – A vörös hajúnak szólt, akinél a villás ág volt. – Nem mart meg. Csak megütött!

Thea rábámult. *Ez megőrült?*

De a gyerekek hallgattak rá. Egy lenge sortot és a hasát is látni engedő felsőrészt viselő lány leengedte a dobásra emelt követ.

– Csak várjatok, amíg megfogom – aztán kiviszem a bozótba, ahol már nem fog ártani senkinek!

„Biztos, hogy örült!” Teljesen magától értetődően, higgadtan beszélt, közben megpróbálta leszorítani a kígyót az ággal. Valakinek cselekednie kellett, de gyorsan!

Thea a szeme sarkából rubinvörös villanást látott: Blaise ott volt a tömegben, száját összeszorítva figyelte a történeteket. Thea döntött.

Lehajolt a kígyóhoz, amely most csak a botot figyelte. Thea a kígyó tudatát ragadta meg, mielőtt a testéhez nyúlt volna, így az mozgatlanná vált egy pillanatra: ennyire volt szüksége, hogy elkapja, éppen a feje alatt. Várt, amíg a hulló álkapcsai szétnyílnak, és elernyed a teste.

– Fogd meg a farkát, és vigyük el innen! – mondta a lélegzetét is visszafojtva Ericnek, az örült srácnak. A fiú döbbenetn nézte, miként markolja a kígyót. – Az isten szerelmére, el ne engedd! Egy másodperc alatt ellened fordulhat...!

– Tudom! Fogd meg!

A fiú megragadta a kígyó farkát. A körülállók nagy része szétfutott, amikor Thea megfordult, szorosan fogva és karhossznyira eltartva magától a kígyó fejét. Blaise nem szaladt el, de úgy nézett a kígyóra, mintha bűdös lenne.

– Erre szükségem lesz – suttogta sietősen Thea, amikor elhaladt unokanővére mellett, és szabad kezével lerántotta a nyakláncát. A vékony aranylánc elszakadt, és Thea ujjai ráfonódtak a karneol kőre.

Aztán a tüskés bozót felé igyekezett, karját lehúzta a kígyó súlya. Nagyon sietett, mert Ericnek nem sok ideje volt hátra. Az iskola mögötti dombos terület előbb emelkedett, aztán lefelé tartott; a lejtőt elvadult, szürkés-barnás növényzet borította. Amikor az épületek már nem látszódtak, Thea megállt.

– Itt jó lesz – szólalt meg Eric. A hangja feszült volt.

Thea hátranézett, és látta, hogy a fiú nagyon sápadt. „Bátor és nagyon-nagyon örült” – futott át az agyán.

– Jó, akkor háromra engedjük el! – Fejével mutatta az irányt. – Dobjuk el arrafelé, aztán tűnjünk el!

A másik bólintott, és együtt számolt vele: – Egy, kettő, há-rom!

Kicsit meglendítették, aztán egyszerre elengedték. A kígyó kecses ívben szállt, majd egy zsályabokor mellett ért földet. A hála legcsekélyebb jele nélkül azonnal becsúszott a bozótba. Thea érezte, ahogy a hideg, pikkelyes tudat egyre szűkül benne, és már csak arra gondol, hogy „ez jó szag... ez jó árnyék... biztonság”.

Kiengedte a levegőt, és csak ebből vette észre, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét. Hallotta, ahogy mögötte Eric egyszer csak leült. – Tehát mégis...

A fiú gyorsan és kapkodva vette a levegőt. – Megtennél nekem egy szívességet? – Hosszú lábát előrenyújtva ült, az arca még sápadtabb volt, mint az előbb. Felső ajka felett izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Tudod, nem vagyok egészen biztos abban, hogy nem mart meg – jelentette ki.

Thea tudta, hogy megmarta, és azt is, hogy Eric is tisztában van vele. A csörgőkígyók néha csak odacsapnak, de nem marnak, és néha úgy marnak, hogy nem eresztenek ki mérget. Most azonban nem ez történt. Azt viszont Thea alig tudta elhinni, hogy létezik ember, akinek előrébbvaló, hogy megmentsen egy kígyót, mint hogy kezeltesse a kígyómarást...

– Hadd nézzem meg a lábadat!

– Szerintem jobban tennéd, ha a mentőket hívnád.

– Kérlek, hadd nézzem meg! – Megnyugtató hangon beszélt, miközben letérdelt a fiú elé, és lassan feléje nyújtotta a kezét, mintha

egy rémült állathoz közeledett volna. A fiú nyugton maradt, engedte, hogy a lány felgyúrje a farmernadrágja szarát.

És igen, ott volt: az apró kettős seb a napbarnított bőrön. Nem vérzett, de a környéke már megduzzadt. Ha most rögtön visszaroohana az iskolába, és ha a mentő minden sebességkorlátozást áthágva száguldana ide, az sem lenne elég gyors. Az biztos, hogy az életét megmentenék, de a lába megdagadna, mint egy óriási, bíborvörös kolbász, és néhány napig elviselhetetlen fájdalmai lennének.

Thea kezében azonban ott volt az Ízisz vérkő: egy mélyvörös karneolkő, amibe a szkarabeuszt, az egyiptomi istennő, Ízisz jelképét vésték. Az ókori egyiptomiak a múmiák lábához tették az amuletteket, Blaise a szenvedély felszítására használta az övét. És ez volt a létező leghatékonyabb vértisztító is.

Eric hirtelen felnyögött. Karjával eltakarta a szemét. Thea tudta, mit érezhet most: gyöngeséget, hányingert és zavartságot. Sajnálta a fiút, de elesett állapota most segítséget jelentett neki.

Szorosan összearánt ujjai közé rejtve a karneolt, kezét a sebhez nyomta. Aztán halkán dúdolni kezdett, maga elé képzelve azt, aminek akarata szerint történnie kellett. A drágakövekkel az a probléma, hogy maguktól nem működnek. Ezek csak eszközök a pszichikus erő növeléséhez, összpontosításához és célra irányításához.

„Találd meg a mérget, kerítsd be, és oszlasd szét! Tisztítsd meg a sebet és tüntesd el! Aztán erősítsd meg a test természetes védekező rendszerét, végül segíts, hogy a duzzanat és a pirosság elmúljon, és küldd vissza a vért oda, ahol lennie kell!”

Ahogy ott térdelt, és érezte, hogy a nap sugarai a tarkóját érik, hirtelen ráébredt, hogy ilyet még soha nem csinált. Állatokat már gyógyított – kiskutyákat, akiket békaméreg fertőzött meg, vagy pók

csípte macskákat –, de embert még soha. Furcsa, de ösztönösen tudta, hogy képes rá, és érezte, hogy meg kell tennie.

A sarkára ült, és zsebre tette a vérkövet.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

– Mi? – A fiú elvette a karját a szeme elől. – Bocs, azt hiszem kikapcsoltam egy percre.

„Az jó!” – gondolta Thea. – De *most* hogy érzed magad?

A másik úgy nézett rá, mint akinek komoly erőfeszítésébe kerül, hogy megőrizze jó modorát; már kezdte volna elmagyarázni Theának, hogy akit megmart egy csörgőkígyó, az rendszerint rosszul érzi magát – ám hirtelen megváltozott az arckifejezése. – Úgy érzem... Na, ez különös...! De azt hiszem, elmúlt...! – Kétkedve nézegette a vádliját.

– Nem, szerencséd volt. Nem mart meg.

– Micsoda? – Lehajolt, hogy feljebb tűrje a farmernadrágja szarát. Aztán csak bámult. A bőre sima és sértetlen volt, csak egy egészen enyhe pirosság látszott rajta. – Én biztos voltam benne, hogy...! – Felnézett a lányra.

Thea is csak most nézhette meg alaposabban a fiút. Jóképű volt, karcsú, a haja homokszőke, az arca kedves. A lába hosszú, és a szeme... sötétzöld, szürke pöttyökkel. Ám a tekintetében most feszültség és zavartság tükröződött, mint egy megrémült kisgyerekében.

– Hogy csináltad? – kérdezte.

Thea nem jutott szóhoz a döbbenettől. Ilyen reakcióra nem számított. Mi ütött ebbe a fiúba? Amikor újra meg tudott szólalni, csak annyit mondott: – Nem csináltam semmit.

– De igen, csináltál – erősködött a srác, és a tekintete most már tiszta volt és egyenes, tele szilárd meggyőződéssel. Aztán hirtelen megint változott az arckifejezése, most inkább csodálkozást tükrözött.

– Te... valahogy annyira más vagy! – Lassan előrehajolt, mint aki transzba esett.

Thea valami különös kettősséget érzelt. Ahhoz szokott, hogy saját magát az állatok szemével lássa: nagydarab, szórtelen teremtmény, valószerűtlen bőrrel. De most Eric szemével látta magát: egy szőke, térdeplő lány, vállig érő kibontott haj, világosbarna szempár, és igen finom vonalú, de most nagyon aggodalmas arc...

– Gyönyörű vagy! – áradozott Eric, még mindig merengő hangon. – Még soha nem láttam senkit, aki... Mintha köd venne körül! Annyira rejtélyes vagy...!

A sivatagra nagy, reszkető csönd telepedett. Thea szíve olyan hevesen dobogott, hogy szinte belerázkódott a teste. Mi történik itt?

– Olyan, mintha te egy része lennél mindannak, ami itt van – folytatta a fiú bölcs, ugyanakkor gyerekes hangon. – Te hozzá tartozol. És akkora béke van benned...

– Dehogyan! – szakította félbe Thea. Egyáltalán nem érzett magában nyugalmat: meg volt rettenve! Nem tudta, mi történik, de azt igen, hogy el kell tűnnie innen.

– Ne menj el! – kérte a fiú felemelkedve. Az arcán egy elhagyott kiskutya bánata ült. És aztán... Thea felé nyújtotta a kezét. Nem durván: az ujjai nem zárultak rá a csuklójára, csak finoman súrolták a kézfejét és félre is siklottak, amikor Thea hátralépett. De ez is elég volt: a finom érintéstől a karja libabőrös lett, és amikor ismét a sűrű pöttyös, zöld szempárba nézett, tudta, hogy a másik is ugyanezt érzi. Egyfajta átható édességet, valami szédítő könnyedséget – és a kapcsolatot. Valami sokkal mélyebbet, mint ami szavakkal kifejezhető.

Ismerlek téged. Látom, amit te láatsz...

Anélkül, hogy tudta volna, mit csinál, Thea felemelte a kezét. Ujjhegyeit finoman széttartotta, mintha egy tükörképet vagy egy

szellemet akarna megérinteni. A fiú is felemelte a kezét, és csak néztek egymást...

Ám mielőtt az ujjaik összeértek volna, Thea hirtelen összerázkódott, mintha hideg vízzel öntötték volna nyakon. Mit csinál? Elment az esze?

Hirtelen minden világossá vált, túlságosan is világossá. A jövője tárult elé, a legélesebb részletességgel. Halálbüntetés, mert megszegte az Éjszaka Világának törvényét. Áll a Belső Kör tagjai előtt, és próbálja elmagyarázni, hogy nem akarta a titkaikat elárulni, és hogy nem szándékosan került közel egy emberhez. Az egész véletlenül alakult így, egy pillanatnyi ostoba tévedés volt, csak mert meg akarta gyógyítani a fiút. Ám ők mégis behozzák a Halál Serlegét...

A látomás annyira éles volt, hogy akár prófécia is lehetett volna. Thea felugrott, mintha megmozdult volna alatta a föld, és azt tette, ami az eszébe jutott.

– Megörültél? – csattant fel. – Felforrt az agyad a napon, vagy mi?
– A fiú megint a szomorú kutyatekintettel nézett rá.

„Ő ember! Egy közülük!” – emlékeztette magát Thea. Még több kegyetlen gúnyt vitt a hangjába: – Persze, része vagyok mindennek, igen, és naná, hogy csináltam valamit a lábaddal! Fogadok, hogy te még a Télapóban is hiszel!

A fiú meghökkent és elbizonytalanodott. Thea akkor megadta neki a kegyelemdöfést: – Vagy csak megpróbáltál rám hajtani?

– Mi? Dehogy! – válaszolta a fiú. Hunyorogva körbenézett. A sivatag olyan volt, mint általában egy sivatag: szürkészöld, napégette és lapos. Aztán megint a lábát nézte. Ismét hunyorogott, mint aki most kezd ráébredni a valóságra. – Én... nézd, sajnálom, ha felboszszantottalak. Nem tudom, mi van velem! – Váratlanul szégyenlősen

elmosolyodott. – Lehet, hogy az ijedtségtől érzem ilyen furán magam. Talán nem is vagyok annyira bátor, mint ahogy hittem.

Theán végigfutott a megkönnyebbülés. Bevette a srác! Hála Ízisznek, hogy az emberek butábbak, mint a csirkék...

– És nem próbáltam meg rád hajtani. Én csak... – megakadt. – Hiszen még a nevedet sem tudom!

– Thea Harman.

– Eric Ross vagyok. Új vagy itt, ugye?

– Igen. – „Abbahagyod a beszélgetést, és elmész!” – parancsolt magára Thea.

– Ha gondolod, körbevezetlek az iskolában, megmutatok mindent...! Szóval... szeretnélek újra látni!

– Nem! – utasította vissza Thea távolságtartóan. Jobb lett volna, ha nem is mond többet ennél az egy szónál, de csírájában akarta elfojtani a fiú újabb kezdeményezését. – Én nem akarlak újra látni! – Túlságosan is felajzott volt ahhoz, hogy árnyaltabban fogalmazzon.

Sarkon fordult, és elment. Mi mást is tehetett volna? Az biztos, hogy többet nem beszélhet vele. Még ha férja is az oldalát, hogy miért vállalta azt az örültséget a kígyóért, nem kérdezheti meg tőle. Mostantól kezdve olyan távol kell tartania magát tőle, amennyire csak tudja.

Visszarohant az iskolához, és azonnal látta, hogy elkésett. A parkoló elnéptelenedett, senki sem volt már az épülettömb előtt.

„Tessék, mindjárt az első napomon!” – dohogta Thea. A hátságja ott volt a földön, ahová ledobta, az aszfalton egy füzet hevert mellette. Felkapta mind a kettőt, és rohant az irodába.

Csak a fizikaórán, miután leadta az óralátogatási céduláját a tanárnak, és a kíváncsi pillantásoktól kísérve hátrament egy üres helyre, akkor látta, hogy a füzet nem is az övé. Éppen a „Lapوسفégek –

bevezetés” című oldalnál nyílt ki; a kék tintával, dőlt, hegyes betűkkel írt cím alá néhány féreg képét rajzolták „Örvényférgek osztálya” és „Szívóférgek osztálya” feliratokkal. Gyönyörű munka volt; az idegrendszer és a szaporító szerveket különböző színekkel besatírozta és kiemelte a művész, ugyanakkor nagy, bolondosan vigyorgó pofákat rajzolt a modelljeinek. Groteszk, de szeretni való figurák lettek. Thea lapozott, és megtekintette „A horgasfejű galandféreg életrajza” című rajzot is.

Gusztá...!

Visszalapozott az első oldalára. „Eric Ross, Állattan kurzus I.”

Becsukta a füzetet. Hogyan tudná ezt visszajuttatni neki?

Végig ez járt a fejében a fizika- és az azt követő számítástechnikaórán is. Az agya másik része pedig azt tette, amit mindig, ha új iskolába, illetve amikor újabb embercsoportba került: megfigyelt és rendszerezett, felkészült a veszélyekre, és megoldásokat keresett a beilleszkedéshez. Gondolatainak harmadik csoportja arra az egyszerű megállapításra korlátozódott, hogy „nem is tudtam, hogy itt van állattan kurzus is”.

Egyetlen kérdés volt, amit nem akart önmagának feltenni: tulajdonképpen mi is történt ott, kinn, a sivatagban? Ahányszor felöltött benne ez a gondolat, annyiszor söpörte félre. Nyilván köze volt ahhoz, hogy az érzékei túlságosan nyitottá váltak, amikor belépett a kígyó tudatába. Mindegy, semmi jelentősége: különös, de egyszeri eset volt.

A szünetben az aulában Blaise a magas sarkú cipői ellenére úgy száguldott felé, mint egy nőstényoroszlán.

– Szia, nálad mi újság? – kérdezte Thea, amikor az unokanővére behúzta egy átmenetileg üres osztályterembe. Blaise szó nélkül előre nyújtotta a tenyerét. Thea a karneol után kotorászott a zsebében.

– Elszakítottad a láncot, tudod? – Blaise haragosan megrázta éjfekete haját, és azt vizsgálta, van-e valami sérülés a kövön. – Pedig ezt én terveztem!

– Bocs, de nagyon kellett sietnem.

– Igen? És miért? Mit akartál csinálni vele? – Blaise nem várt válaszra. – Meggyógyítottad azt a fiút, ugye? Tudom, hogy megmarta a kígyó! De hát ő *ember!*

– „Tiszteld az életet” – nem emlékszel? – kérdezte Thea.

– „Ha nem ártasz, tégy, amit akarsz” – ismételte az Intelmet Blaise, de nem sok meggyőződéssel. – Ez nem vonatkozik emberekre! És ő mit gondolt erről?

– Semmit. Azt sem tudta, hogy meggyógyítottam, igaz, azt sem észlelte, hogy megmarta a kígyó. – Tulajdonképpen nem is hazudott...

Blaise gyanakvó, ködszürke szemekkel figyelte, aztán az ég felé emelte a tekintetét, és megrázta a fejét. – Azt még megérteném, ha arra használnád, hogy felforrald a vérét...! Vagy lehet, hogy egy kicsit ezt is...?

– Nem, dehogya! – tiltakozott Thea. Bár elpirult, a hangja hűvös és határozott volt. A halálvízió borzalmát még nem felejtette el.

– Az az igazság, hogy nem is akarom többé látni! – folytatta akadozva. – Ezt meg is mondtam neki! Csakhogy hozzám került a hülye füzete, és nem tudom, mihez kezdjek vele. – Meglengette a füzetet Blaise orra előtt.

– Aha... – Blaise, a fejét félrebillentve, töprengett. – Jó, majd én odaadom neki helyetted. Valahogy kinyomozom, hol van!

Thea meghökkent. – Tényleg...? Ez nagyon kedves tőled.

– Igen, az! – válaszolta Blaise, megfogta a füzetet, de olyan óvatosan, mintha a körmén még nem száradt volna meg a lakk. – Jó,

most megyek a következő órára. Matek! – elfintorodott az arca. – Na, puszi!

Thea gyanakodva nézett utána. Blaise általában nem volt ilyen segítőkész. Az a „puszi” meg túlságosan is édeskés volt. Ez készül valamire...!

Észrevétlenül követte a rubinvörös blúz felvillanásait, ahogy Blaise visszament az aulába, és céltudatosan befordult az egyik, öltözőszekrények szegélyezte folyosóra. S az egyik szekrény előtt egy hosszú lábú, homokszőke hajú fiú állt.

„A leggyorsabb nyomozás, amit valaha láttam” – állapította meg fanyarul Thea. Egy gazdátlan szekrény tengerkék ajtaja mögül leskelődött.

Blaise a csípőjét ringatva lassan a fiú mögé ment, és megérintette a hátát. Eric önkéntelen mozdulatot tett, és megfordult.

A lány csak állt... Nem is kellett mást csinálnia. Már a megjelenésével is meghódította a fiúkat. Elég volt a gyönyörű sötét haj, a parázként izzó szürke szempár... s hozzá egy olyan alak, amitől leállt a forgalom az autósztrádán. Dús idomait még jobban hangsúlyozta az öltözködésével. Ami egy másik lányon túlzásnak tűnt volna, Blaise-en lélegzetelállítóan festett. Azok a fiúk, akik a divatban a szakadt stílusra esküdtek, csapot-papot hagyva követték, és azok is, akik eddig azt hitték, hogy a szőkéket szeretik...

Eric máris elvarázsoltan pislogott. Láthatóan elállt a szava. Ami szintén nem volt szokatlan. Unokatestvére jelenlétében a fiúk egyszerűen megkukultak.

– Blaise Harman vagyok – mutatkozott be mély, bársonyos hangon. – És te, ugye, Eric vagy?

A fiú továbbra is pislogva, bólintott egyet.

„Igen, teljesen megszedült. Balfácán!” – füstölgött magában Thea. Önmaga számára is meglepő volt, milyen szenvedélyes.

– Akkor jó! Nem szeretném, ha ez illetéktelen kezekbe kerülne. – Blaise úgy vette elő a háta mögül a füzetet, mint egy varázsló.

– Ó! Hol találtad? – kérdezte Eric megkönnyebbülten és hálásan.
– Már mindenütt kerestem!

– Az unokatestvérem adta oda – válaszolta könnyedén Blaise. Úgy tartotta a füzetet, hogy amikor a fiú érte nyúl, az ujjaik összeérjenek.

– Várj! Nem gondolod, hogy jár neked valami, amiért visszahoztam?

A hangja szinte dorombolt, és Theának most már nem lehettek kétségei afelől, hogy mi fog történni.

Eric elveszett!

3. FEJEZET

BLAISE KIVÁLASZTOTTA, MÁR CSAK AZ VOLT A KÉRDÉS, hogyan fog játszadoxni vele. Nevek hosszú sora futott át Thea agyán: Randy Marik. Jake Batista. Kristoffer Milton. Troy Sullivan. Daniel Xiong...

És most Eric Ross.

A srác azonban hirtelen felélénkült. – Az unokatestvéred? Ő a másik új lány? Thea?

– Igen. Akkor...

– És tudod, most hol van? Nagyon szeretnék beszélni vele! – Eric arcára újra kiült az iménti ködös kifejezés, és a távolba bámult. – Ő annyira... Még soha nem találkoztam olyan lánnyal, mint ő!

Blaise elengedte a füzetet, és döbbsen nézte... Ahogy Thea is a rejtkehelyéről.

Ilyen még sohasem történt. Úgy tűnt, hogy a fiú nem is látja Blaise-t! Hát ez elég különös volt. Ám azt csak a Kék Majomfejű istennő, a Vallatás istennője² tudhatta, Thea miért érezte magát annyira felszabadultnak ettől...?

---

² A 28 „állatfejű, hatalmas istennő” egyike (mint a Vörös Hollófejű istennő is), akiknek – a Tibeti Halottaskönyv szerint – el kell nyerni a jóindulatát.

Megszólt a csengő. Blaise még mindig nem tért magához a megdöbbenéstől. Eric begyűrte a füzetet a hátizsákjába.

– Megmondanád neki, hogy érdeklődtem felőle?

– Miért érdekelné, hogy érdeklődtél felőle vagy sem?! – csattant fel Blaise, most már egyáltalán nem kedvesen. – Határozottan megmondta, hogy nem akar többé látni téged! Én a helyedben komolyan venném ezt, mert nagyon heves vérmérsékletű! – Az utolsó szót már fejhangon visította.

Eric kicsit riadtnak és roppant csalódottnak látszott. Thea látta, hogy mozog az ádámcsutkája, mintha nyelt volna egyet. Aztán anélkül, hogy elbúcsúzott volna Blaise-től, megfordult, és a folyosó másik vége felé indult.

„A Vörös Hollófejű Mennydörgésistennőre...!” Blaise megfordult, és megindult Thea felé a folyosón. A lány meg sem próbált elrejtőzni.

– Szóval láttál mindent. Remélem, most boldog vagy! – csattant fel Blaise csípősen.

Thea nem volt boldog. Zavart és furcsán izgatott volt – és rémült is, mert a Halál Serlege még mindig a szeme előtt lebegett.

– Szerintem mindketten békén hagyhatnánk – javasolta.

– Viccelsz? Én meg fogom szerezni! – vágta oda Blaise. – Ő az enyém! Hacsak... – tette hozzá, és felcsillant a szeme – hacsak nem *te* tartasz rá igényt!

Thea kínosan érezte magát. – Én...? Á, dehogy...!

– Akkor ő az enyém. Szeretem a kihívásokat! – Ujjaival a hajába túrt, összeborzolja a fekete, hullámos tincseket. – Hát nem csodás, hogy a Nagyinak annyi szerelmi bájolója van az üzletben?

– Blaise... – Thea nehezen szedte össze a gondolatait. – Nem emlékszel, mit mondott a Nagy? Ha bármilyen probléma lesz...!

– *Nekünk* semmilyen problémánk nem lesz! – szögezte le unokatestvére határozottan és magabiztosan. – Csak *neki*.

Thea furcsán üresnek érezte magát, ahogy a következő órára indult.

„Ne foglalkozz velem! – tanácsolta önmagának. – Úgysem tehetsz semmit.”

Az osztályterem felé menet alig látott valakit, aki az Éjszaka Világához tartozott volna: egy kisfiút, valószínűleg elsőst, aki úgy nézett ki, mint egy alakváltó, meg egy tanárt, akinek a *lamiák* – a született vámpírok – vadászszenvédélye égett a szemében. Sehol egy csinált vámpír, sehol egy vérfarkas. És *más* boszorkányok sem.

Természetesen ebben nem lehetett biztos. Aki az Éjszaka Világához tartozik, mestere a titkolódzásnak, a beolvadásnak, annak, hogy észrevétlen maradjon. Ilyennek kellett lenniük, mert csak így maradhattak életben egy olyan világban, ahol nagyon sok ember van, és ahol az emberek szeretik megölni mindazt, ami más, mint ők.

Az irodalomteremben azonban felfigyelt az előtte levő sorban ülő lányra.

Törékeny alkatú volt, csinos, sűrű szempillákkal és koromfekete hajjal, szív alakú arcán bájos gödröcskékkel. Thea figyelmét azonban a lány keze ragadta meg, amint egy kitűzővel játszadozott kék-fehér csíkos mellényén. A kitűzőnek fekete virág formája volt. Egy dália.

Thea gyorsan egy üres oldalra lapozott a füzetében. Mialatt a tanár felolvasott egy részletet *A vihar kapujában* című novellából³, Thea egy fekete dáliát kezdett el rajzolgatni, újra és újra kihúzva a körvonalait, amíg elég vastag lett, hogy a lány észrevegye. Amikor felemelte a fejét, látta, hogy sikerült felkelteni a figyelmét.

---

³ Akutagava Rjúnoszuke japán író novellája.

A lány sűrű szempillái eltakarták a szemét, amíg a rajzot nézte, de aztán felnézett; rámosolygott Theára, és biccentett.

Ő is elmosolyodott, és visszabólintott.

Az óra után, anélkül, hogy megbeszélték volna, Thea követte az iskola elé. A lány körülnézett, hogy biztos legyen abban, hogy senki sem hallja őket, aztán egyfajta beletörődéssel, mint aki előre tudja a választ, megkérdezte: – Éjfél Kör?

Thea megrázta a fejét: – Alkony Kör. Te is?

A lány félénk arcán felragyogott az öröm. Bársonyos, sötét szemei voltak.

– Igen, én is! – mondta, és máris hadarta: – Rajtunk kívül csak ketten vannak itt, két felsős, de mind a ketten az Éjfél Körhöz tartoznak, és már nem is mertem remélni, hogy...! – Odanyújtotta a kezét. – Dani Abforth vagyok!

Thea szíve megkönnyebbült. A lány nevetése ragadós volt. – Thea Harman. *Egység!* – A boszorkányok ősrégi üdvözlése volt ez, a harmónia és a megegyezés szimbóluma.

– Egység! – mormolta Dani is. Aztán elkerekedett a szeme.

– Harman?! Tűzhely-Asszony vagy?⁴ Hellewise leánya? Komolyan?

Thea nevetett. – Mindannyian Hellewise lányai vagyunk!

– Persze, de... tudod, hogy' értem! Te egyenes ági leszármazott vagy. Tiszteletreméltó név!

– Ahogy a tiéd is. Az Abforth az All-Bringing-Forth összevonása, és azt jelenti, hogy „Mindeneket-Világra-Hozó” – igaz? Nagyon tiszteletreméltó ág ez is!

Dani még mindig nem tért magához a csodálkozástól, így Thea gyorsan folytatta. – Az unokatestvérem, Blaise Harman is itt van. Mi

---

⁴ A Harman név az eredeti Hearth-Woman („a háztűzhely asszonya”) elhomályosult alakja; csak a boszorkányok ismerik fel benne az eredeti jelentést.

mindketten újak vagyunk itt, de biztosan te is. Sosem láttalak még Vegas környékén!

– Múlt hónapban költöztünk ide, épp idejében, hogy elkezdhessem az iskolát – mesélte Dani, aztán hirtelen összevonta a szemöldökét. – Ha új vagy itt, mit értesz azon, hogy még soha nem láttál a környéken?

Thea sóhajtott. – Hát, ez egy kicsit bonyolult...

Becsengettek. Mindketten bosszúsan néztek az iskolára, majd egymásra.

– Találkozunk ugyanitt az ebédszünetben? – kérdezte Dani. Thea beleegyezően bólintott, és megkérdezte, merre van a francia nyelvi terem, aztán elszárguldott az épület másik szárnya felé.

A következő két órát végigülte úgy, hogy megpróbált kizárólag a tanárookra figyelni. Mászt nem is tudott tenni. Nagyon kellett koncentrálnia, hogy ne gondoljon a sűrke pöttyös zöld szempárra...

Ebédszünetben az iskola előtti lépcsőn üldögélve találta Danit. Thea mellé telepedett a büfében vett Evian ásványvizes üveggel és egy csokis joghurttal.

– El akartad mondani, miért vagy ismerős Vegasban – emlékeztette Dani. Halkan beszélt, mert a napfényes teraszon mindenütt papírzacskóból ebédelő fiatalok üldögéltek. Thea végignézett a szágópálmafa soron, és ismét sóhajtott egyet.

– Amikor Blaise és én megszülettünk... elvesztettük az anyánkat. Ikertestvérek voltak. Azután mindkettőnk apja is meghalt. Az egyik rokonunktól a másikhoz költöztünk, így nőttünk fel. A szüneteket rendszerint Harman nagymamánál töltöttük, az iskolai időszakban pedig valaki másnál laktunk. De ez az utolsó néhány év...! Mióta másodikosok lettünk, ez már az ötödik középiskolánk!

– Az ötödik?!

– Igen. Azt hiszem. Ízisz tudja, lehet, hogy a hatodik.

– De miért?

– Állandóan kicsapnak – válaszolta szűkszavúan Thea.

– De...

– Blaise hibája – vallotta be Thea. Haragudott az unokatestvérére. – Amiatt, amit... a fiúkkal művel. Az emberfiúkkal. És valahogy mindig az lesz a vége, hogy kirúgnak bennünket az iskolából. És mind a kettőnket, mert amilyen hülye vagyok, soha nem árulom el, hogy az egészről csakis ő tehet!

– De biztosan nem hülyeségből: hanem hűségéből! – jegyezte meg kedvesen Dani, kezét Theáéra téve. Ő megszorította, megnyugvást merítve a baráti érintésből.

– Na, szóval, az idén Galen nagybátyánknál laktunk, New Hampshire-ben – és Blaise megint megtette! A focicsapat kapitányával. Randy Mariknak hívták...

Itt Thea elhallgatott, de Dani sürgette: – Mi történt vele?

– Felgújtotta az iskolát Blaise miatt.

Dani olyan hangot hallatott, ami valahol a horkantás és a kuncozás között volt. Aztán gyorsan összerendezte a vonásait. – Bocs, ez egyáltalán nem vicces. Hogyhogy miatta?

Thea a kovácsoltvas korlátra könyökölt.

– Ezt szereti Blaise – puffogta komoran. – Megszerezni a fiúk fölött a hatalmat, megzavarni az agyukat. Rávenni őket, hogy olyan dolgokat csináljanak, amit különben nem tennének meg, hogy ezzel bizonyítsák a szerelmüket... De az az igazság, hogy Blaise addig nem elégedett, amíg teljesen tönkre nem teszi őket. – Megrázta a fejét. – Látnod kellett volna Randyt a végén! Teljesen elvesztette az esztét. Nem hiszem, hogy valaha is normális lesz.

Dani már nem mosolygott. – Az ilyen hatalom.... olyan, mint Aphroditéé – szögezte le halkán.

„Pontosan – tűnődött Thea. – Aphrodité, a szerelem görög istennője a szenvedélyt fegyverré változtatta, hogy a lábaihoz kényszerítse az egész világot...”

– Majd egyszer elmesélem, mit tett a többi fiúval is, akikkel játszadozott. Bizonyos értelemben Randy még szerencsés volt... – Thea mély levegőt vett, és folytatta. – Ezért aztán visszaküldtek Harman nagymamához, mert már egyetlen rokonunk sem maradt, aki befo gadott volna bennünket. Úgy gondolták, hogy ha a Nagyi nem tud megnevelni bennünket, akkor senki sem.

– De hát az csodálatos lehet! – lelkesedett Dani. – Úgy értem: együtt élni a Banyával!⁵ Ez volt az egyik oka annak, hogy ideköltözünk, mert anyu a nagymamádnál akart tanulni!

Thea bólintott. – Igen, mindenholnan jönnek, hogy órákat vegyenek, vagy amuletteket meg más dolgokat vásároljanak tőle. De azért nem mindig könnyű együtt élni vele! – tette hozzá kényszerezdetten. – Minden évben vagy egy tucat új inast fogyaszt el!

– És meg akarja nevelni Blaise-t?

– Nem hinném, hogy ez bárkinek is sikerülne. Amit ő csinál, az a természetéből fakad, ahogy a macskának is természetes, hogy játszik az egérrel. És Nagyi kijelentette, hogy ha újra bajba keveredünk, akkor elküld minket Connecticutba, Ursula nagynénénkhez.

– A Zárdába?

– Igen.

– Akkor jobb lesz, ha vigyáztok!

---

⁵ A boszorkányok legfelsőbb testületének, a Belső Körnek legtekintélyesebb triádja a három boszorkányéletkort képviselő Lány, Anya és Banya; jelenleg Harman nagymama a Banya.

– Tudom. Mondd, Dani, milyen ez az iskola? Olyan hely, ahol Blaise elkerülheti, hogy bajba kerüljön?

– Hát... – A lány nem tűnt túl lelkesnek. – Hát, ahogyan már mondtam, rajtunk kívül itt csak két boszorkány van, és mindkettő az Éjféli Körhöz tartozik. Talán ismered őket: Vivienne Morigan és Selene Lucna?

Thea úgy érezte, elszorul a szíve. Vivienne és Selene – látta őket, amikor a nyári Találkozóra mentek, és ők viselték a legsötétebb ruhát az Éjféli Kör lányai közül. Ők ketten és Blaise...! Ez halálosan veszélyes kombináció.

– Talán, ha elmagaráznád nekik, hogy ez most mennyire fontos, lehet, hogy szemmel tartanák Blaise-t – javasolta Dani. – Akarsz velük beszélni? A kávézóban lesznek, a teraszon, általában ott szoktam enni velük.

– Hm... – tétovázott Thea. Nem nagyon hitte, hogy bármiben is segítené, ha ezzel a két lánnyal beszélne, másfelől viszont nem volt jobb ötlete. – Miért is ne?

Útban a kávézó felé azonban valami olyasmit látott, amitől földbe gyökerezett a lába. A műmárvány falra barna csomagolópapírból készült, két szélén narancssárga és fekete színekkel kihúzott óriásplakátot ragasztottak. A közepén egy groteszk figura: fekete ruhás, kócos, fehér hajú öregasszony, az arca, mint a mesebeli boszorkányoknak, tele bibircsókka. Egy söprűn lovagolt, és csúcsos süveget viselt. A kép alatt a következő állt: JÖN OKTÓBER 31-E, A NAGY HALLOWEEN PARTY!

– Mikor tanulják meg végre, hogy a boszorkányok nem hordanak csúcsos sapkát? – kérdezte csípőre tett kézzel Thea. Dani horkantott, szív alakú arcocskája vészjóslóvá vált. – Lehet, hogy mégis az unokanővéred látja helyesen ezt a kérdést!

Thea döbbsenten nézett rá.

– Igen, ők alsóbbrendű faj. Ezt el kell ismerned. Lehet, hogy ez előítéletnek hangzik, de ők maguk is megbélyegzik egymást! – Közelebb hajolt Theához. – Tudod, még a bőrszín alapján is vannak előítéleteik!

Kinyújtotta a karját, megmutatta egyenletesen barnára sült, makulátlanul tiszta bőrét. – Azt hiszik, hogy két külön fajhoz tartozunk – mondta, karját Thea lesült alkarjához nyomva –, és hogy az egyik faj jobb lehet a másiknál!

Thea ezt nem tudta megcáfolni. Minden, amit erőtenül hozzá tudott tenni, csak annyi volt, hogy „két rosszból nem lesz jó...”.

– De három balból lehet jobb! – vágta rá Dani, befejezve a régi boszorkánydalt. Elnevette magát, és kilépett Theával a teraszra.

– Várj csak, ott kellene lenniük... Ó! Hoppá...

„Hoppá, bizony!” – morfondírozott Thea is. Vivienne és Selene egy távoli, különálló asztalnál ült. Blaise is velük volt. – Tudhattam volna, hogy az lesz az első, hogy megtalálja őket – mormolta. Abból, ahogyan a három lány összedugta a fejét, már lehetett látni, hogy valami rosszban sántikálnak.

Amikor Thea és Dani odaért az asztalhoz, Blaise felnézett. – Hol voltál? – kérdezte, szemrehányóan fenyegetve a mutatóujjával. – Vártaalak, hogy be tudjalak mutatni!

Bemutatkoztak, aztán Thea is leült, és a két lányt kezdte tanulmányozni.

Vivienne-nek rókavörös haja volt, és még így, ülve is magasnak látszott. Élénk arcából csak úgy sugárzott az energia. A platinaszőke, álmos kék szemű Selene alacsonyabb volt nála, a mozdulatai bágyadtnak, ugyanakkor kecsesnek tűntek.

„Most ezeket kellene udvariasan megkérnem, hogy segítsenek visszafogni a nővéremet?” – Már előre tudta, hogy ennek semmi

értelme sem lenne. Viv és Selene láthatóan máris Blaise bűvkörébe került; szinte percenként felé fordultak, mintha minden szavukra a jóváhagyását várnák. Még Dani is ámulat csodálattal bámulta. Igen, Blaise ilyen hatással van másokra...

– Épp a fiúkról beszélgettünk – szólalt meg Selene, miközben a szívószállal lassan kevergette a Snapple jegesteát az üvegben. Theát elfogta a szorongás.

– A játékfúkról – pontosította kellemes, dallamos hangon Vivienne. Thea érezte, hogy mindjárt megfájdul a feje. „Nem csoda, hogy Blaise ilyen önelégülten mosolyog – gondolta. – Ezek a lányok ugyanolyanok, mint ő.” Az előző iskolákban is tapasztalta, hogy a fiatal boszorkányok szinte hivalkodnak a fiúk feletti nem emberi hatalmukkal – nagyon közel kerülve ahhoz, hogy megszegjék az Éjszaka Világának törvényét.

– Egyetlen közülünk való fiú sincs itt? – kérdezte Thea, mert ez volt az utolsó reménye. Vivienne a szemét forgatta: – Csak egy másodikos! Alaric Bredlove, az Alkony Körből. És kész! Ez egy sivatag! Bocs a szójátékért!

Thea nem volt meglepve. Mindig több volt a boszorkánylány, mint a fiú, de senki sem tudta, hogy miért. Több lány született, és többen éltek meg a felnőttkort; néhány helyen a nemek aránya különösen egyenlőtlen volt.

– Szükségmegoldás – magyarázta Selene vontatottan. – De időnként nagyon szórakoztató. Most szombaton lesz az idei „öregdiákok bálja”. Én már ki is szúrtam magamnak a fiúmat.

– Én is! – vágott közbe Blaise, és jelentőségteljesen nézett Theára. Már csak ez kellett! A lány torka összeszorult.

– Eric Ross – Blaise szinte ízlelgette a nevet. – Viv és Sel mindent elmondott már róla!

– Eric? – kérdezte Dani. – Ő a kosárlabdaszár, nem?

– És a baseballbajnok – tette hozzá gyönyörű hangján Vivienne –, és a teniszszár, ráadásul egy lángész! Emelt szintű kurzusokra jár, és az állatkórházban is dolgozik. Azért tanul annyira, hogy felvegyék a U.C. Davis-re, a kaliforniai egyetemre. Állatorvos akar lenni.

„Akkor azért bajlódott annyit azzal a kígyóval – jutott Thea eszébe. – És azért rajzol galandférgeket a füzetébe!”

– És annyira helyes...! – mormolta Selene. – A lányokkal nagyon szégyenlős, alig tud megszólalni a közelükben. Egyikünk sem ment vele semmire!

– Mert rossz módszerekkel próbálkoztatok – jegyezte meg Blaise sötét, párás tekintettel.

Thea üresnek érezte magát, és a fájdalom abroncsként szorította a fejét. Egyetlen megoldás jutott csak az eszébe.

– Blaise! – Egyenesen, teljesen nyíltan nézett az unokanővére szemébe. – Blaise, figyelj rám! Nagyon ritkán szoktam kérni tőled valamit, igaz? De most azt teszem. Azt kérem, hogy hagyj békén Ericet. Megtennéd ezt nekem? Az Egység kedvéért?

Unokatestvére összeszűkülött szemmel nézett rá, és hosszan kortyolt a jegesteájából.

– No lám! Micsoda izgalomba jöttél...!

– Nem vagyok izgatott.

– Nem tudtam, hogy érdekel!

– Nem is! Úgy értem, nem *ő* érdekel. Én miattad aggódom, és mindannyiunkért!

Azt hiszem... – Thea nem akart erről beszélni, mégis kibuktak belőle a szavak. – Azt hiszem, gyanakszik ránk! Ma reggel azt mondta, hogy én annyira más vagyok, mint a többi lány... – Sikerült leállítania

magát, még mielőtt kikotyogta volna, hogy a fiú azt is sejtí, hogy ő gyógyította meg. Az pedig rendkívül veszélyes lenne, különösen azért, mert nem tudhatta, hogy Viv és Sel kinek fecsegné el.

Blaise pupillája hatalmasra tágult.

– Úgy érted... Azt hiszed, hogy a srác médium?

– Nem, nem! – Tudta, hogy nem az. Belépett a fiú tudatába, meggyőződött arról, hogy nem egy eltűnt boszorkánycsalád tagja. Nem bírt semmiféle mágikus erővel. Ugyanúgy ember volt, mint ahogyan az a kígyó kígyó volt.

– Hát akkor...? – csodálkozott Blaise, és hangosan, gyöngyözően felnevetett. – Ha csak azt *hiszi*, hogy más vagy, emiatt aligha kell aggódni! Akarjuk is, hogy azt higgyék: mi mások vagyunk!

Blaise nem értette meg, és Thea nem tudta neki megmagyarázni. Legalábbis úgy nem, hogy ne kerüljön felettébb kínos helyzetbe.

– És ha nem bánod, mi most átgondoljuk az imént bejelentett igényemet! – udvariaskodott Blaise. – Lássuk csak, mit csináljunk a fiúkkal a bálon. Először is szerintem vért kell vennünk tőlük.

– Mit?! – kérdezte Dani, hirtelen kiegyenesedve.

– Csak egy keveset! – válaszolt könnyedén Blaise. – Ez egyszerűen nélkülözhetetlen bizonyos, későbbre tervezett bűvöléseinkhez!

– Hát, sok szerencsét! – kívánta Dani. – Mert az emberek nem szeretik a vért, és ha ezt megteszitek, úgy fognak futni előletek, mint a nyulak!

Blaise halványan rámosolygott. – Azt nem hiszem! – legyintett. – Te még nem érted ezt a dolgot. Ha jól csináljuk, nem fognak elfutni. Megijednek, megdöbbennek, de újra visszajönnek, mert többet akarnak!

Dani meg volt döbbenve, de el is bűvölte, amit hallott. – Jó, de miért akarod megsebesíteni őket?

– Csak azt tesszük, ami természetes! – dorombolta Blaise.

„Nem érdekel – gondolta Thea. – Semmi közöm hozzá.” – Hangosan viszont azt mondta: – Nem!

A kezében levő, gombóccá gyúrt szalvétákat nézte, s csak a szeme sarkából látta unokatestvére felbőszült arcát. A többiek nem tudták, mi ellen tiltakozik Thea, de Blaise azonnal megértette.

– Az előbb megkérdeztem, hogy akarsz-e! Akkor azt mondtad, nem! Most mégis máshogy döntöttél? Te akarsz vele játszani?

Thea a szalvétagombócot nézegette. Mit mondhatna erre? Hogy nem teheti, mert fél? Nem teheti, mert ma reggel történt köztük valami, csak nem tudja, hogy mi? Nem teheti, mert ha újra látja a fiút, megint azt fogja érezni, hogy érte meg tudná szegni a törvényt – nem azt, hogy az emberek nem tudhatnak a létezésünkről, hanem a másikat: hogy soha nem szerethetünk beléjük...!

„Ne légy nevetséges! – figyelmeztette magát. – Az ilyesmi szoba sem jöhet! Te csupán meg akarsz menteni attól, hogy úgy végezze, mint Randy Marik. És ezt megteheted anélkül is, hogy belebolondulnál!”

– Jó, akkor akarom őt! – Végre kimondta.

– Játsszani akarsz vele?

– Játsszani akarok vele.

– Igen? – Blaise azonban nem dühödött fel: elnevette magát. – Gratulálok! A kis unokahúgom végre nagylány lesz!

– Ó, kérlek! – bosszankodott Thea. Valóban nem egy napon születtek, de csak hajszál híján! Blaise egy perccel éjfél előtt, Thea egy perccel utána. Ez volt az egyik oka, hogy annyira kötődtek egymáshoz, de nagyon utálta, amikor unokanővére megjátszotta az idősebbet.

Blaise csak mosolygott, de a szeme szikrázott. – Na hát, nézzétek: éppen itt jön a szépfiú! – mondta ügyesen megjátszott meglepetéssel. Thea arra nézett, amerre az állával mutatott, és meglátta a homokszőke hajú, nyakigláb fiút a terasz másik oldalán.

– Ez ám a szerencse! – ujjongott Blaise. – Máris odamehetsz, és elhívhatod a bálba!